Мовчки насунули хмари
І залягли округи,
І потьмарились одразу
Луки, поля і луги.

Тріпалось листя, мов з ляку;
Гнулись додолу квітки;
Ледве плескалася річка;
Мов повмирали пташки;

Тиша страшна і німая...
Ясно-блискуча стріла
Небом зчорнілим пробігла,
Хмару вогнем обвила;

Мить ще єдина — й одразу
Вдарило громом страшним,
Наче хиталося небо
Й світ захитався із їм.

Ляком пригнічені, ждали
Смерті поля та гаї...
Крапнула крапля і друга —
І полились течії!

Довго з похмурої хмари
Води потопом лились,
Довго громи гуркотіли,
Блискавки в хмарах вились;

Довго здавалось, що небо
Землю втопить завзялось,
Поки аж хмара поблідла,
Високо сонце знялось.

Зазеленіли, засяли
Луки, поля і луги;

Радісно хвиля моторна
Плеще в свої береги;

І голосніш, веселіше
Защебетали пташки,
І запашніше запахли,
Сяючи пишно, квітки.

І до блакитного неба
Вся усміхнулась земля —
Ріки, і гори з лісами,
Луки, степи і поля.

1889